

[Gert Petersen.]

sion omkring denne plan, der, kan jeg kort sammenfatte, sigter på betydelig større energibesparelser end regeringsplanen, den sigter på en langt mere radikal udnyttelse af de varige energikilder, sol, vind og jordenergi og endelig på en decentral kraft-varmeudbygning modsat den centraliserede udbygning, der opereres med i regeringens plan, fordi regeringens plan er koblet sammen med atomkraft.

Der er et afsnit i redegørelsen, som jeg vil hilse velkommen, og det er en lang række af de betragtninger, som bliver gjort omkring olieforsyningen. Selvfølgelig kunne man ønske, at regeringen var gået længere, men jeg er glad for, at der nu er kommet en holdning til udtryk inden for regeringen om, at man fra 1981, når oliekoncessionerne glider gradvis tilbage til staten, så også vil bruge disse koncessioner og bruge dem hele vejen, ikke kun for så vidt det drejer sig om markedsføring, men også for så vidt det drejer sig om produktion.

Jeg er tilfreds med, at man her vil gøre en statslig indsats og også sigter på at oprette de nødvendige statslige selskaber, der kan tage sig af en sådan indsats; det gælder også et selskab, der kan tage sig af en indsats for at udnytte den geotermiske energi. Disse forslag skal møde støtte fra socialistisk folkeparti, når de bliver fremsat, og jeg håber, det ikke varer for længe, før vi ser dem.

Jeg er meget glad for, at ministeren påpeger, at kul er et faktisk alternativ til uran og også til olie, fordi forholdet er det, som det vides, men som det aldrig rigtig er blevet fremhævet særlig meget, at når vi taler så meget om de svindende oliereserver, så overser vi, at der findes kulreserver på jorden til i hvert fald de næste 400-600 år. Jeg er helt klar over, at udnyttelsen af kul rummer en lang række miljømæssige vanskeligheder, og jeg synes, det er væsentligt, at man sætter ind med et videnskabeligt forskningsarbejde for at bekæmpe disse skadelige miljøfølger af udnyttelsen af kul. Der er trods alt den forskel mellem de skadelige følger af udnyttelse af kul og så de skadelige følger af udnyttelse af atomkraft, at for kullenes vedkommende er det én generation, der bliver ramt, medens vi derimod ved atomkraften risikerer, at det er mange fremtidige generationer.

Så kommer jeg til selve spørgsmålet om kernekraft, hvor det er rigtigt, at regeringen ligesom giver sig tid, det skal jeg ikke kritisere den

for, men jeg kan egentlig godt give nogle af kritikerne fra den anden side ret i, at det skaber en ganske betydelig usikkerhed. Jeg tror, man gjorde klogere i at sige: nu lægger vi simpelt hen denne kernekraft til side, og så satser vi på en udbygning af planen i øvrigt, men ikke alene det, vi satser også på så vidt muligt at erstatte de 20 pct., som kernekraften skulle have sikret i 1995.

Det siger sig selv, at jeg også på den baggrund ikke kan støtte det konservative forslag. Der er to store svagheder, synes jeg nok, omkring hele kernekraftproblematikken. Der er for det første affaldsproblemet, som jo er erkendt nu fra regeringens side og har ført til udsættelse i flere tempi, og jeg vil tro, at det må føre til endnu flere udsættelser, hvis man ellers skal tage det højtideligt, som hidtil er blevet sagt fra regeringens side. Men dertil kommer, at når nu regeringen er inde på, at vi løber ind i en oliekrise midt i 1980'erne, så kan man egentlig indirekte læse ud af ministerens redegørelse, at vi også løber ind i en urankrise midt i 1980'erne. Ministeren siger, jeg citerer:

»De seneste vurderinger inden for IEA synes imidlertid« – ministeren mener, det sådan må give anledning til optimisme – »at vise, at der for perioden frem til 1985 kan påregnes at være mere uran på markedet, end atomkraftværkerne ventes at bruge.«

Hvis jeg skal læse det omvendte af, hvad der står, så kommer jeg til det resultat, at efter 1985 kan det påregnes, at der er mindre uran på markedet, end atomkraftværkerne kan ventes at bruge. Derfor må man spørge: hvad efter 1985? Og så kommer vi ydermere til, at nu er vi allerede fremme i 1977, og som det rigtigt er blevet sagt, tager det en halv snes år at bygge et atomkraftværk. Det vil sige, at hvis man inden for de næste 2-3 år beslutter at bygge et dansk atomkraftværk, så vil det stå færdigt netop i en situation, hvor man har mangel på uran, hvor man har en urankrise af formodentlig de samme dimensioner som den oliekrise, der tales om, og jeg vil personlig tro af endnu større dimensioner.

Så siger ministeren godt nok, at vi har Grønland, men her vil jeg da lige understrege, at det er min ganske bestemte opfattelse – og jeg håber, regeringen deler den, det synes jeg jeg har ladet mig fortælle fra de forhandlinger, der har været i hjemmestyrekommissionen – at vi ikke skal udnytte Grønlands undergrund, medmindre det sker i enighed med de myndighe-